

**СПРАВА «МАНОЙЛОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MANOYLOV AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 21845/20 та 3 інші)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

На момент подання заяв до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники відбували покарання у виді довічного позбавлення волі в різних установах виконання покарань.

До Європейського суду заявники скаржилися за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на їхнє покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення. У заяві № 45961/20 заявник також подав інші скарги відповідно до положень Конвенції.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд зауважив, що Конвенція не забороняє застосування покарання у виді довічного позбавлення волі до осіб, яких було визнано винними у вчиненні особливо тяжких злочинів, наприклад, умисному вбивстві. Однак для того, щоб таке покарання відповідало вимогам статті 3 Конвенції, воно має бути *de jure ta de facto* скоротним, що означає як наявність у засудженого перспективи звільнення, так і можливість перегляду вироку.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема рішення у справі «Петухов проти України (№2)», Європейський суд зазначив, що не вбачає жодних фактів або аргументів, здатних переконати його дійти іншого висновку щодо прийнятності та суті скарг заявників, та констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо решти скарг у заяві № 45961/20 Європейський суд вказав, що з огляду на всі наявні у нього матеріали та належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції, ці скарги не відповідають критеріям прийнятності, встановленим у статтях 34 та 35 Конвенції. Також ці скарги не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї, та відхилив їх відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* скарги щодо покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення прийнятними, а решту заяви № 45961/20 — неприйнятною;

3. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення статті 3 Конвенції щодо покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення;

4. *Постановляє*, що встановлення порушення само по собі становить справедливую сатисфакцію.»

Інформацію надано Уповноваженим